

femte gang i løbet af de seneste år, der fremsættes forslag om det.

Jeg tror, at de fleste overordnet kan være enige i sigtet med forslaget om åbne postlister, nemlig at forbedre offentlighedens mulighed for at få kendskab til eksistensen af de sager, der behandles i den offentlige forvaltning. Spørgsmålet er imidlertid, om tiden er inde til at indføre en generel pligt for myndighederne til at føre åbne postlister.

For en del myndigheder vil det formentlig ikke kræve de store administrative ressourcer; det gælder f.eks. de myndigheder, der ikke har med personfølsomme sager at gøre. Men der vil stadig væk være ganske mange myndigheder, der ville skulle foretage en ressourcekrævende sortering af, hvilke oplysninger der kan komme med på listen, og hvilke oplysninger der af hensyn til tavshedspligten ikke må fremgå af listen.

Efter min opfattelse vil den teknologiske udvikling bidrage til, at argumenterne imod en ordning med postlister vil være stadig mindre stærke. Sammenfattende tror jeg dog ikke, at det vil være en god idé fra den ene dag til den anden at indføre en generel pligt til at føre åbne postlister, sådan som SF foreslår med den nye bestemmelse i § 6 a. Det vil give et mere naturligt forløb, hvis man afventer erfaringerne med de forskellige initiativer, som bl.a. Forskningsministeriet er med i, inden der lovgivningsmæssigt tages stilling til, hvordan der kan skabes større åbenhed i forvaltningen.

Jeg vil derfor følge arbejdet og afhængig af erfaringerne være indstillet på at tage det op i forbindelse med en senere og mere omfattende revision af offentlighedsloven.

Det fjerde led i lovforslaget vedrører bestemmelsen i offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 2. Efter denne bestemmelse kan begæring om aktindsigt afslås, hvis det er nødvendigt af hensyn til rigets udenrigspolitiske interesser. Bestemmelsen kan bl.a. anvendes til at nægte aktindsigt i dokumenter, som efter EU's regler er fortrolige, f.eks. udkast til direktiver og forordninger.

Man skal gøre sig meget klart, hvad det vil betyde at ophæve denne bestemmelse for EU-dokumenters vedkommende. Det ville betyde, at danske myndigheder i almindelighed efter dansk ret ville være forpligtede til at udlevere dokumenter, som de efter EU-retten er forpligtede til at hemmeligholde. En sådan bestemmelse ville indebære, at danske myndigheder, når det drejer sig om dokumenter, der efter EU-retten er fortrolige, begår retsbrud, uanset hvad de

gør. Udleveres dokumenterne, er det et brud på EU-retten. Tilbageholdes de, er det et brud på offentlighedsloven. Det vil der ikke være megen mening i.

Også på andre punkter er der afgørende betæneligheder forbundet med denne del af SF's lovforslag. Det er f.eks. klart, at der er behov for at kunne beskytte brevveksling mellem danske myndigheder om danske forhandlingspositioner i forhold til forslag til EU-retsakter. Her er det også nødvendigt at have bestemmelsen i § 13, stk. 1, nr. 2. De andre bestemmelser i offentlighedsloven, der er nævnt i bemærkningerne til lovforslaget, vil nemlig langtfra yde tilstrækkelig beskyttelse.

Når det er sagt, vil jeg gerne understrege, at det er regeringens faste politik, at der skal være størst mulig åbenhed i EU-sager. Der er også sket fremskridt på dette område. I forbindelse med behandlingen af SF's forslag sidste år oplyste Udenrigsministeriet, at ophævelsen i 1991 af den særlige bestemmelse i offentlighedslovens § 10, nr. 3, har ført til større åbenhed i de hjemlige EU-sager.

Hertil kommer, at regeringen som bekendt også arbejder for større åbenhed i EU's egne organer. Det er et hovedpunkt for Danmark under den igangværende regeringskonference. Det rigtige er efter regeringens opfattelse dels at være så åben, som vi kan være inden for de rammer, som EU-retten sætter, dels at arbejde for, at disse rammer udvides. Det rigtige er derimod ikke at fastsætte regler, der tvinger den danske forvaltning til at begå brud på EU-retten.

Det sidste punkt i SF's forslag er, at afslag på aktindsigt, som gives af de private institutioner m.v., der umiddelbart er omfattet af eller administrativt kan inddrages under offentlighedsloven, skal kunne påklages til Indenrigsministeriet.

Offentlighedsloven har i § 15, stk. 2, en generel bestemmelse om klager over afslag på aktindsigt. Den går ud på, at hvis selve den sag, som begæringen om aktindsigt vedrører, kan påklages til en anden forvaltningsmyndighed, kan et afslag på aktindsigt også påklages til denne myndighed. Der gælder helt de samme regler for de private institutioner m.v., som SF's forslag vedrører.

Spørgsmålet om, hvorvidt man skal kunne klage over f.eks. selvejende daginstitutioners afgørelser om aktindsigt er derfor et led i et større spørgsmål om, hvorvidt daginstitutioner-